

גודלש העזוף את הפריחה

מאת: אקוקה מוריס

יוקדת הארץ שרב כבוד, בווערת אש רקמתה
 יבשו שדמותיה, קלו מימיה, שורפת אדמתה
 תמוז אב ואלול, שזפו פנים חרושי שנים
 ושמש תשרי, זורחת ושוקעת באלפי גונים.

צמאו אפיקי נחל, נסדקו ויבשו שפתיו
 עשנים חלוקיו הלבנים, כמהים לחבק את צנת הסתו
 מתפללת האדמה הלוהטת ומבקשת שועה
 ועונים השמים, עוד יבוא הגשם הטוב בקול תרועה.

ונחילים יפשוטו עם אור ראשון, על מטעי הפרדסים
 בטרם עת בדים, להרפות אחיזתם מהעלים המכסים
 כי גודש הצוף את הפריחה בעמק ובהר
 פרחים ודבורים מתמזגים באהבה, ודבש נגר כמי נהר.

ואנו צועדים את הדרך אשר בה זרעתם זרעי אהבה
 לוחצים ידי זהב, אשר בן לטפתם וחבקתם לתת תקוה
 נשיקות פיכם אשר כסו פני זקנים, לא ינדף טעמן
 כבוד והדר, איכות ורגישות, נחלתכם המה, כל הזמן.

וככל שחר המשלח כוכבים לנום עד ערבים
 נעלה אל הערים, להשיב לזקנים צבע ללחינים
 לשמח את המדכאים, לסעד את הסובלים
 למחות דמעות דואבים ולהבריא את החולים.

ונעימת שליח הצבור אשר על התבה
 תבקע רקיעי שמים בימי סליחות ותשובה
 במבואות טרקלינה של שנת ת.ש.ס.ח.
 לא תמו חסדי "בבית" אשר תוסיף לתת.

ותהדהד תקיעת השופר בראש השנה
 ותענית יום כפור, תלבין חטאים פלבנה
 הדס ולולב ערבה ואתרוג, יפארו סכת שלום
 שהחינו וקימנו והביאנו עד הלום.

הנה נתתי לפניכם, דגן תירוש ויצהר, מהם לגלות
 את יערת הדבש, את היין ואת החלות
 להמתיק את המר, לשמח לב אנוש ולהשביע רעבים
 כי אין כמותכם משפחת "בבית" משפחת האוהבים.

ערב ראש השנה תשס"ח